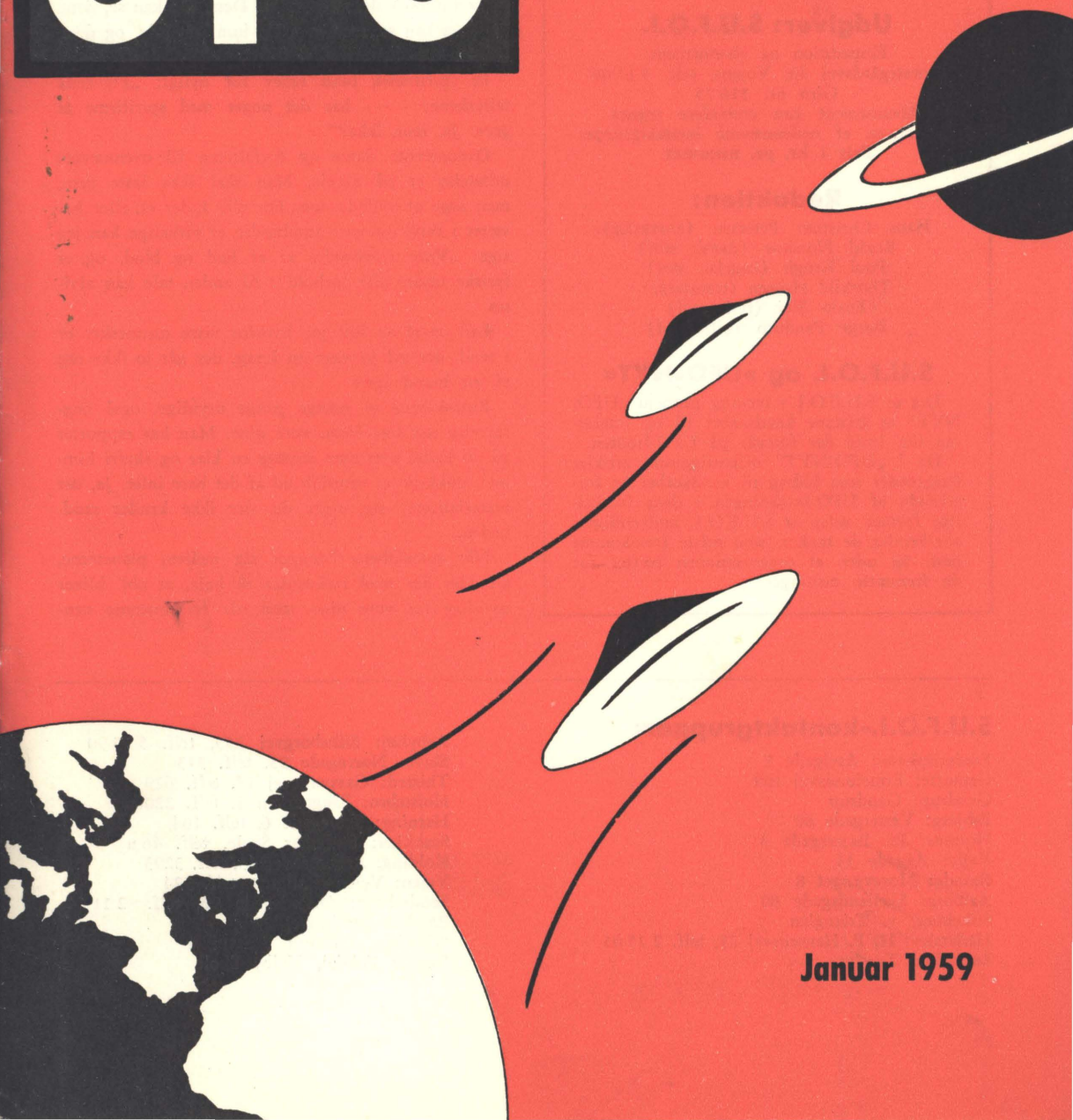

UFO NYT

Januar 1959

Udgiver: S.U.F.O.I.

Ekspedition og abonnement:
Præstegårdsvej 40, Vojens, telf. 4 17 08
Giro nr. 516 75

Abonnement kan endvidere tegnes
gennem en af nedennævnte kontaktgrupper.
Pris 1 kr. pr. nummer

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Roald Nørskov (dansk stof)
Poul Krogh (engelsk stof)
Thorkild Hansen (translator)
Ensio Slei (tysk stof)
Børge Panduro (billedstof)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.'s mening gennem »UFO-NYT« at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

★ AKTUELT ★

Når der dukker noget nyt op, skal det altid læres inden det kan forstås. Således forholder det sig også med de flyvende tallerkener. Der er desværre mange mennesker, som har fået et helt galt indtryk af, hvad det er, det hele drejer sig om.

En kendt dame sagde for nogen tid siden til mig: „Der findes 3 slags rumskibe. Dem, De kan se, dem, De ikke kan se, men som De kun kan føle, og dem, De hverken kan se eller føle“.

Et spiritistisk blad skrev for nyligt: „Flyvende tallerkener - - - har det noget med spiritisme at gøre. Ja, mon ikke?“

Ovennævnte dame og forfatteren til ovennævnte udtalelse er på afveje. Man skal ikke laste dem, men søge at vejlede dem. For alle I, der er, eller har været i tvivl om vore rumbrødre er virkelige, kan jeg sige: „Vore rumbrødre er af kød og blod, og er fysiske under alle forhold“. Al anden tale kan afvises.

Lad os så se lidt på, hvorfor visse mennesker er i tvivl, der må jo være en årsag, der går jo ikke røg af en brand o.s.v.

Rumskibene er mange gange usynlige, også bogstavelig talt lige foran vore øjne. Man har rapporter på, at bedst som man iagttog en klar og skyfri himmel, dukkede et rumskib ud af det bare intet. Ja, det materialiserer sig, siger de, der ikke kender sandheden.

Når rumskibene bevæger sig mellem planeterne, arbejdes der med frekvenser så høje, at obj. bliver usynlige for vore øjne, men når frekvenserne sæn-

S.U.F.O.I.-kontaktgrupper:

Frederikshavn: Asylgade 5
Gentofte: Ermelundsvej 109
Gandrup: Gandrup
Esbjerg: Vestergade 60
Horsens: Fr. Bagersgade 3
Vejle: Aagade 35
Brande: Mosevænget 8
Aalborg: Sjøllandsgade 80
Silkeborg: v. Triangeln
Haderslev: H. P. Hansensvej 21, telf. 2 25 05
Sæd: Sæd, Tønder

Aabyhøj: Silkeborgvej 255, telf. 5 75 90
Skive: Nørregade 21, telf. 513
Thisted: Gasværksvej 14, telf. 629
Holstebro: Ringparken 1, telf. 2206
Herning: Skolegade 6, telf. 104
Stubkjær: Stubkjær Skole, telf. 46 u
Kolding: Aabenraavej 43, telf. 3293
Vejen: Vejen - Bolignyt, telf. 324
Sønderborg: Ørstedsgade 96, telf. 2 11 64
Randers: Bøsbrovej 29 b
Hjørring: Lønborg Friisvej 4
Samsø: Fokdal, Kolby Skole

kes (formindskes) bliver obj. synlige igen. Ja, kan det nu også passe? De ved, at de menneskelige sanser har en begrænsning. Hvis vi f. eks. tager syn og hørelse, så er der en „øvre“ grænse. Lyde, der ligger over vores hørelsesoktav, kan ikke høres og „frekvenser“, der ligger over vores synsoktav kan ikke ses.

Vi kender hundefløjten, „den lydløse fløjte“, som den også kaldes. Når vi puster i den, kan vi ikke høre nogen lyd, men hunden reagerer på den i en betydelig afstand. Flyvemaskinepropellen kan ikke ses, når motoren går på fulde omdrejninger, de kan endog se maskinen bagved ganske klart. Er De i tvivl om, at der er en propel, kan De jo prøve med en finger. Jeg fraråder imidlertid denne fremgangsmåde på grund af visse ubehagelige konsekvenser. Propellen er der, men kan ikke ses, fordi „frekvensen“ er højere end den frekvens, vores synsoktav kan opfatte. Når motoren slås fra, bliver propellen synlig. *Synes De ikke det ville være idiotisk at sige, at flyvemaskinens propel materialiserede sig.*

Med hensyn til, at der er en kategori rumskibe, der hverken kan ses eller føles, så er det helt hen i vejret. Jeg ved godt, at mange udmærkede mennesker er af den formening, men det skyldes manglende forståelse. Hvis alt, hvad „De“ ikke forstår, skal tilskrives rumskibe, så er påstanden rigtig. Men det kan jeg garantere Dem for, at det ikke skal.

Skulle De blive stillet overfor en påstand, som den ovenfor nævnte, kan De blot hilse fra mig og sige, at vi ikke tvivler på, at man fortæller sandheden, blot har det intet med flyvende tallerkener at gøre, og man må være gået forkert. Bed vedkommende benytte den rigtige dør. De kan nemt kende den, thi den er lukket for almindelige mennesker.

Til de, der er på afveje, kan jeg sige: „Jeg håber, De snart bliver klar over, hvad der er sandheden om de flyvende tallerkener, og hvad der er „andet“.

De, der kommer til klarhed, er velkommen i vores lejr, de andre må vandre ad deres egne veje, veje, som fører bort fra alt, hvad der har med flyvende tallerkener at gøre.

Ovennævnte må ikke tages som et udtryk for politikken „vi alene vide.“ Det er et forsøg på at klarlægge et af de problemer, de flyvende tallerkener har skabt, og som mange udmærkede mennesker fra alle samfundsgrupper har løbet panden imod.

H.C.

Uddrag af rapporter

fra I.—14. april 1958

I begyndelsen af april iagttog fabrikant Pørtner, Maribo, 4 genstande i 5 minutter. Genstandene, der var gule med et svagt rødt skær, forsvandt med stor hastighed.

Den 6. april kl. 21,06 iagttog 3 grupper personer 3 objekter over Herning. Obj., der kom fra vest og fløj mod nordvest, var gulligt lysende og havde stor fart på. Iagttagelserne varede 2-3 min.

Den 8. april kl. 21,01 iagttog pedel Jørgen Nissen, Haderslev, 2 $\times$ 5 obj. i formation. Herr Nissen var gået ud for at kikke efter sputnik. Obj. fløj fra vest mod øst, men sås kun i ca. 1 min., idet de var over skyerne og kun var synlige, da de passerede en åbning mellem 2 skyformationer. Herr Nissen var sikker på, at de første 5 obj. var violette, medens de bageste 5 var gule. Det sås tydeligt, at obj. roterede, hvilket forårsagede et svagt slør fra venstre og bagud.

Den 9. april rapporteredes obj. fra Århus. En 21-årig ung mand så i ca. 10 sekunder 3 obj. i stor hastighed over byen kl. 20,36. Kl. 21,15 iagttog en overbetjent et obj., der i lav højde passerede og forsvandt i SSØ. Obj. blinkede stærkt rødt (lyserødt); mellem blinkene sås en nærmest ægformet genstand, der var svagt gulligt lysende.

Den 10. april så herr S. Å. Hansen, Haderslev, et stort obj. ledsaget af 3 mindre. Kl. var 21,20, da herr Hansen i SV fik øje på et stort lysende obj., og lidt senere dukkede 3 mindre op lidt „lavere“ på himlen. De 3 små obj. var konstant gullige, hvorimod det store skiftede mellem grønt, blåt og ildrødt. 30 minutter senere forsvandt alle obj. i NV, fordi lyset var så svagt, at det ikke kunne ses mere.

Den 11. april indløb 9 rapporter således:

Kl. 21,07 og 21,08 Århus, højtflyvende formation på 7 og 10 fra SSØ-NNV og enkeltflyvende. Kl. 21,10 fra Esbjerg, formation på 10 obj. bevægede sig fra SØ-NV med stor hastighed. Kl. 21,20 iagttog amatørastronom Flindtholm, Vejle, 2 obj., der med stor hastighed bevægede sig fra 132 grader (SØ) mod 312 grader (NV). Fra Sønderbrogade 1, Horsens, iagttog herr K. E. Morsbo kl. 21,08 8 obj.,

der med stor hastighed bevægede sig fra SSV mod NNØ. Kl. 21,27 iagttoges 1 obj. fra Esbjerg. Herr V. Dømer beskrev obj. som lignende en stjerne, men der var garanteret ikke tale om et stjernesked eller Sputnik. Observationen varede ca. 1 minut. Kl. 21,38 iagttog frisørmester E. Randvig, Vejle, en formation objekter. Der var 5 stk. rosa i farve, og i de 2 min., observationen varede, bevægede obj. sig fra SSV mod NNØ. Kl. 21,44 så herr E. Lyngsø-Nielsen, Haderslev, 2 obj. passere byen fra SV - NØ. Hastigheden var stor.

Den 12. april havde en sognerådsformand fra Vardeegnen en interessant oplevelse. Sognerådsformanden arbejdede i marken bag gården. Han kørte traktor, men havde ikke lyset tændt. Hver gang han under harvningen kørte mod V, holdt han øje med aftenhimlen. Kl. 20,30 så han pludselig en ildkugle komme oppefra med kurs mod jorden. Kuglen var dobbelt så stor som fuldmånen og med en lysstyrke som solen uden at være blændende, blot meget meget lysstærk. Der var en lang hale efter obj., og det så ud som om halen bestod af damp. Lige inden ildkuglen ramte jorden var det, som om der for et mindre obj. vandret ud fra den. (Også rapporteret fra anden side). Næsten samtidig forsvandt begge dele. (Stedet blev finkæmmet nogle dage senere, men der blev ikke fundet noget). På samme tid så en husmoder fra Bredsten et flammende obj. komme sejlene fra SV mod NV. Det var et stort obj., og det havde en lang hale efter sig. Pludselig dalede obj. nedefter og forsvandt bag ved en skov.

Kl. 21,20 iagttog herr Lehman Præst, Aabenraa, et stort gult obj. ledsaget af et ukendt antal små obj. Obj. blev iagttaget i ca. 2 min., hvorefter de forsvandt i SØ.

Kl. 21,20 så overbetjent Nis, Sønderborg, i ganske få sekunder ca. 10 obj., der med stor hastighed bevægede sig fra VSV mod ØNØ.

Kl. 21,25 blev der iagttaget en del obj. fra Haderslev. Herr Børge Ottosen så først 6 og derefter 3 gange 2 obj. Hastigheden var stor og observationerne varede kun nogle sekunder.

Kl. 22,55 sås 3 formationer over Vejle. Det var herr A. Albrechtsen, der havde oplevelsen. Han fortæller, at han i ca. 11 sekunder iagttog 3 formationer med 3 obj. i hver formation. Farven var blå og retningen var fra S mod N.

Den 13. april blev der fra Samsø set et obj. Kl. var 21,05, da 2 søstre så et lydløst, lavtflyvende mørkt obj. nærmest ovalt med 5-6 lysende punkter langs siden. Iagttagelsen varede ca. 1 min. Flyveretningen var fra N mod S.

Den 14. april iagttog en dame i Aabenraa kl. 22,00 i ca. 10 minutter et brandgult obj. Obj. der dukkede op i SV var 5 gange længere end fuldmånens bredde. Obj. forsvandt i NV.

Samme dag kl. 22,30 fik en ældre, pålidelig mand på Sdr. Farup en slem forskrækkelse. Han kom cyklende, da han pludselig så et obj. komme farende tæt forbi sig. At det var meget tæt på understreges derved, at mandens tøj var helt varmt at føle på. Obj. var en 10-15 cm. i diameter og aflang. Der var ingen lyd bortset fra en let hvislen.

Kl. 22,50 blev et obj. iagttaget i 20 minutter fra Haderslev. Herr C. J. Petersen var gået ud for at kikke på himlen, da han fik øje på et stort obj. Obj., der roterede hele tiden, skiftede farve med mellemrum, således at det blev hvidligt, blåligt, grønligt og rødt.

— Er verdensrummet begrænset eller uendeligt?

Hvorfor jeg tror på realiteter bag rumfartøjerne

Af Wilbert B. Smith

(tidligere ansat ved verdens første officielle flyvende tallerken — udsigtspost for den kanadiske regering ved Shirley Bay i nærheden af Ottawa, er nu næstkommenderende radioingeniør ved regeringens transportafdeling).

Jeg har aktivt taget del i undersøgelserne af den gruppe fænomener, som er kendt som flyvende tallerkener, i over syv år. I denne periode har jeg læst det meste af den litteratur om emnet, man kan få fat på, interviewet et stort antal mennesker, som har set usædvanlige ting på himlen, undersøgt mange billeder og fysiske genstande, gjort observationer med videnskabelige instrumenter og udført serier af forbindelser med intelligenser, der hævder at være ujordiske. Jeg begyndte undersøgelsen af nysgerrighed og som stor skeptiker, idet jeg faktisk forventede at finde, at fænomenerne skyldtes menneskegjorte eller naturlige årsager.

Jeg er 48 år gammel, har taget magistergraden (det svarer det nærmest til på dansk. ovs. anm.) som elektroingeniør, indtager en ansvarsfuld stilling inden for den kanadiske regering, har et halvt dusin patenter, forfatter til adskillige tekniske skrifter og kan almindeligvis lide at have en baggrund for mit tekniske og videnskabelige arbejde og har i det mindste gennemsnitskompetence til at studere og rapportere fænomener af videnskabelig natur. Jeg har prøvet, så vidt muligt, at bruge de konventionelle standardmetoder og udstyr, og at undersøge det fra alle mulige sider, før der drages nogen konklusioner. Med andre ord, jeg har fulgt den samme almindelige fremgangsmåde, som jeg ville have fulgt, hvis jeg havde påtaget mig at studere nogle mere prosaiske emner, såsom radiobølgers forplantning.

Arbejdets første fase bestod i at læse al opnåelig litteratur, samle så mange observationsdata som muligt og få et almindeligt sandt indtryk af problemet. Den anden fase bestod af teoretisk og laboratoriemæssigt arbejde, for at finde åbninger i vor teknik og for at skabe overensstemmende punkter sagen vedkommende, og den tredje fase bestod i at følge de mange og forskellige spor op, som udviklede sig fra de første to faser.

Jeg har ikke til hensigt at dvæle ved den første fase af dette arbejde, da min erfaring var helt parallel med andre undersøgere, som har lavet udtømmende offentliggjorte rapporter over det, de fandt. Ej heller vil jeg dvæle ved de mange forkerte spor, der blev udforsket, og som så lovende ud til at begynde med, men som blegnede ved en omhyggelig undersøgelse. Ej heller vil jeg være i stand til at være så skeptisk som jeg kunne lide at være med hensyn til det materiale, som er givet mig i fortløbende, eller som jeg fik fat på via „klassificerede“ kanaler. Endvidere er det ikke min hensigt at prøve at påvirke nogen som helst til at tænke som jeg, men blot at forstå hvad jeg tror, og hvorfor jeg tror det.

Lad os se på nogle få kendsgerninger:

1. Hundredevis af normale, ærlige mennesker har set lys på himlen, der ikke opførte sig som det lys, man normalt ser på himlen opfører sig.
2. Hundredevis af normale, ærlige mennesker har set, hvad der synes at være solide virkelige genstande på himlen, som ikke opførte sig som de genstande, man normalt ser på himlen opfører sig.
3. Hundredevis af mennesker har set genstande i jordens atmosfære på så tilstrækkelig nært hold til at kunne se detaljer nok til at gøre dem i stand til med bestemthed at sige, hvad genstandene ikke var, selv om de ikke kunne identificere hvad de var.
4. Beskrivelser af disse genstande fra observatører, hvor omstændighederne virkelig muliggør en samlet sammenligning indbyrdes og med data modtaget fra andre kilder.

Det er ikke fornuftigt at hævde, at hundredevis af almindelige, normale mennesker, hvis ord vi straks ville godtage under mere jordiske omstændighed, f. eks. som vidner ved en bilulykke, pludselig skulle være blevet løgnere, tåber, neurotikere og andre slags fuldstændige udulige observatører. Jeg har selv interviewet mange af disse mennesker, og jeg er overbevist om, at de er sandfærdige, redelige, ærlige folk, som rapporterer, så godt de kan, noget, som de virkelig var vidner til.

Lad os se nogle flere kendsgerninger:

1. Der har været adskillige „sammenstød“ med disse genstande, og i det mindste mistede en pilot i et tilfælde livet som konsekvens heraf. (Kapitajn Mantell blev rapporteret dræbt som resultat af forfølgning af en flyvende tallerken den 7. januar 1947. Ulykken bliver i detaljer beskrevet i „The Report on Unidentified Flying Objects“ af Edward J. Ruppelt; siderne 51 til 60).
2. Mennesker, som har været i nærheden af disse genstande, har beskrevet psykiske fornemmelser, som er usædvanlige, for at sige det mildt, men som er fuldstændig i overensstemmelse med, hvad man ved om den teknologi, som de opererer i.

MANTELL-SAGEN.

Medens det ovenstående kan synes temmelig utroligt, eksisterer der ikke desto mindre temmelig gode optegnelser til støtte for disse hændelser. Endvidere, den teknologi, som vi har været i stand til at få glimt af, nemlig manipulationer med de tre grundlæggende energifelter, elektricitet, magnetisme og tyngdefelt, anviser fuldstændig et foreliggende svar som forklaring på disse fænomener. I Mantell's tilfælde reducerer det forandrede felt formen i nærheden af luftfartøjer således, at de sammenholdende kræfter inden for fartøjets struktur blev sænket til en værdi under den belastning, som den var beregnet til; derfor splittedes den. Disse forandrede sammenhængs kræfter er blevet målt med enkle instrumenter af folk i min gruppe, og de er fundet ret betydelige. Endvidere var der sandsynligvis en substantiel reduktion i tyngdefeltets intensitet i nærheden af fartøjet, som Mantell nærmede sig, som ville resultere i en betydelig forhøjelse af temperaturen i luftfartøjet og dets indhold. Jeg forstår, at Mantell's legeme viste alle tegn på, at det havde været genstand for en betydelig varme, og ikke udvendig fra.

En forhøjelse af temperaturen i nærheden af disse fartøjer, som er et eller andet sted fra, er blevet rapporteret i mange tilfælde, der også beretter om en tilsyneladende forandring i tyngdekraftens retning. Begge disse fænomener er funktioner i tyngdefeltet, og måtte forventes, hvis fartøjet gjorde brug af felternes kombinationer, som medførte substantielle modifikationer i tyngdefeltets funktion.

Der har været et temmelig stort antal, der hævdede at have forbindelse med intelligenser, der på-

stod at være ujordiske. Jeg har fulgt hvert tilfælde op, som kom mig for øre, og efter bedste evne gjort forsøg på, (a) at etablere eller modbevise gyldigheden af den påståede forbindelse og (b) at få enhver oplysning, som kunne være til nytte, hvis forbindelsen skulle vise sig at være autentisk.

Som det kunne forventes, viste mange af „kontakterne“ sig kun at indeholde lidt eller slet intet af værdi, men nogle få viste virkelig noget. Nogle af disse kontakter har været genstand for offentliggørelse, men langt den største del er fortrolige; og der er et forbavsende antal af disse kontakter.

Undersøgelse af kontakter.

Fremgangsmåden ved at undersøge kontakter var at stille et antal uskadelige, men betydningsfulde spørgsmål og sammenligne svarene for de samme spørgsmål opnået gennem andre kontakter. Spørgsmålene var af typen: Lever der mennesker på planeten Mars? Hvis der gør, hvad er så den almindelige form på deres huse? Bruger menneskene på Mars møntpenge? Hvis de gør det, hvordan ser de så ud, Alt i alt blev der opstillet godt hundrede spørgsmål. Resultaterne var bemærkelsesværdige, mildt sagt. Blandt de kontakter, der kunne klassificeres som autentiske, var der næsten fuldstændig overensstemmelse. Blandt de andre påståede kontakter var der næsten eller slet ingen overensstemmelser overhovedet. Hvor der var almindelig overensstemmelse med undtagelse af et eller to punkter, blev der selvfølgelig sat ind på at finde årsagen til uoverensstemmelsen. I hvert tilfælde fandt man, at en eller anden havde indgivet det en jordisk idé eller bemærkning, i de fleste tilfælde af religiøs natur, i stedet for sandfærdigt at viderebringe det, der blev modtaget. Efter at have bestemt, hvad der synes at være meddelelseskanaler mellem os og disse ujordiske intelligenser, var det næste og tilsyneladende trin at få så megen oplysning som muligt. Som det kan forventes, var denne indsats først rettet mod videnskab og teknologi, men det blev snart klart, at der var et meget virkeligt og temmelig stort svælg mellem denne fremmede videnskab og den i hvilken jeg var blevet oplært. Visse afgørende eksperimenter blev foreslået og udført, og i hvert tilfælde stemte resultaterne overens med den fremmede videnskabs gyldighed. Udover dette punkt synes denne fremmede videnskab simpelthen at være ufattelig.

Der fulgte en periode af sjælegranskning, under hvilken der dukkede megen tvivl op. Vi følte, vi havde fået fat på realiteter ved denne kraft et eller andet sted fra, og på intelligenserne i forbindelse med den, og medens vi var i stand til at holde forbindelsen fortalte disse folk alle den samme historie, var denne historie sandheden? Der eksisterede nogle helt gode vidnesbyrd til at underbygge disse udsagn, og meget få med hvilke de kan modbevises, men vi overså ikke muligheden af, at der kunne være nogle andre mere konventionelle forklaringer. Vi betragtede omhyggeligt enhver konventionel forklaring, vi kunne finde, men de gik alle over målet. Hvis hele historien var blændværk, så må et temmeligt stort antal mennesker lide af den samme illusion, og en ydre illusion oven i købet. Hvis det var en spøg, så er det i hvert fald den mest gigantiske spøg, verden nogen sinde har været ude for, og til hvilken nytte, og begået af hvem, og hvem vil sætte penge i det, for mange af „beviserne“ må have kostet en net sum at fremskaffe?

Det ene fornødne.

Den uudgældige konklusion var, at det alt sammen var virkelig nok, og at disse folk, fra et andet sted sandsynligvis netop var, hvad de hævdede at være. Videnskaben var imidlertid afgjort fremmed og muligvis for bestandig hinsides vor fatteevne. Så prøvede vi et andet fremstød, det filosofiske, og her blev svaret fundet i hele dets storslåethed! Jeg vil ikke gå i detaljer om de mange revisioner af ideer og grundlæggende tænkemåder, som måtte finde sted, blot fastslå, at der sandelig var mange. Folket fra det andet sted viste stor tålmodighed og forståelse ved at hjælpe mig med at sætte mig ud over mange af de fejltagelser og snese af fejlagtige oplysninger, som jeg havde tilbragt mange år med at ophobe. Jeg begyndte for første gang i mit liv at lægge mærke til universets grundlæggende „Ene“, og alt hvad der er i det. Videnskab, religion, materie og energi er alle facetter på den samme juvel, og før en eneste af facetterne på denne juvel virkelig kan påskønnes, må selve juvelens form opfattes.

En af de vigtigste ting, jeg måtte forstå, var, at vi ikke er alene. Den menneskelige race i form af „mennesket“ strækker sig igennem hele universet, og er ufattelig gammel. Dets optræden i fysisk form,

er også kun en af dets mange manifestationer langs fremskridtets vej. Vor civilisation her på denne jord er kun en af mange, der er kommet og gået. Denne planet er blevet koloniseret mange gange af folk fra et andet sted, og den nuværende menneskelige race er brødre af blodet til disse folk. Er det noget under, at de er interesserede i os? For ortodokse tænkere kan dette synes mærkeligt, men ikke nær så mærkeligt som vore ideer om udviklingen!

Følgende spørgsmål kan stilles: „Hvis disse mennesker virkelig er vore brødre og er interesserede i vort velfærd, hvorfor holder de sig så på afstand af os?“ Vi har fået svaret. Det er en grundlæggende lov i universet, som garanterer enhver og ethvert individ uafhængighed og frihed til at vælge, således at man må gøre erfaringer og lære af disse erfaringer. Ingen har ret til at blande sig i andres affærer. Faktisk er vore „Ti bud“ direktiver for uindblanding. Hvis vi sidder denne lov overhørig, må vi tage konsekvenserne heraf, og en lille smule omtanke vil vise, at den nuværende beklagelige verden snarere er ved at begå vold mod dette princip.

Forståelse af dimensionerne.

Disse folk fra et andet sted har større kendskab end vi har, med hensyn til rækkefølgerne som ikke må forandres, og samtidig med at de kan have alle ønsker om at hjælpe os, må de ikke gøre det på dette tidspunkt, uden at de løber en risiko for at forstyrre betydningsfulde rækkefølger, som er yderst nødvendige for vor udvikling. Derfor, medens de holder sig klar, i stand til villige til at hjælpe os, må de ikke gøre det før et gunstigt tidspunkt, om hvilket de vil blive informeret i god tid. Den adskillende linie mellem hjælp og indblanding er i sandhed meget delikat og sommetider vanskelig at opfatte, men det er et punkt for individuel og kollektiv fremskridt, som vi godt kan føres langs med.

Jeg har fået at vide, at en af vore vanskeligheder er, at vi ikke har kendskab til et tilstrækkeligt antal dimensioner, og at vi ikke gør brug af dem inden for vor videnskab. Endvidere kender vi ikke dimensionernes sande natur eller deres placering i universet. Jeg har fået at vide, at såvidt vi ved er der tolv dimensioner, og disse udgør den nødvendige og tilstrækkelige struktur til selve universet. Vort begreb om dimensioner er i højeste grad util-

strækkelig og begrænset, og så længe vi holder fast ved dem, kan vi aldrig overskride de mekaniske processers verden, som vi har tryllet frem.

Inden for videnskaben har vi etableret en procedure, således at vi altid forbinder en ny opdagelse eller observation med det, vi allerede ved, selv om vi ved at gøre sådan kræver ekstensivt „sammensurium“ og „forvirring“ — faktorer som kan anvendes på vor eksisterende viden for at få det nye kendskab til at passe. Vi må uvægerligt forudsætte, at den nye viden på en eller anden måde må have snæver forbindelse med den gamle, og vi er meget ivrige efter at binde de to sammen. Som en konsekvens heraf vender og drejer vi de enkelte ting, vor viden således, at vi kan fæstne dem sammen, enten de hører sammen eller ej, indtil vi har fabrikeret en fuldstændig struktur, som er fuldstændig lukket i sig selv. Som følge heraf, når vi finder en viden, som skulle, men simpelthen ikke vil passe med vores struktur, ved vi ikke rigtigt, hvad vi skal gøre med den, så sædvanligvis afviser vi den.

Jeg har fået oplysning om, at videnskaben virkelig er meget mere simpel end vi forestiller os, og at alle de sammenhørende dele passer fuldstændig sammen uden nogen korrektion. Muligvis skulle vi begynde forfra og samle vor viden til et andet mønster, og denne gang passer puslespillets brikker glimrende sammen uden at skulle klippe stykkerne til. Jeg føler mig sikker på, at hvis vi skulle gøre dette, og godtage den filosofi på hvilken dette nye, der nærmer sig, nødvendigvis må baseres, vil vi være i stand til at nyde teknologien og den levestandard, som bliver demonstreret for os gennem rumfartøjernes nærværelse og af vore brødre fra et andet sted.

(Fra *flying Saucer Review*).

Den britiske luftmarskal Lord Dowding sagde:

Det er bevist, at de såkaldte flyvende tallerkener virkelig eksisterer; og det er sikkert, at de er af ikke-jordisk oprindelse. UFO'erne bliver styret af intelligente væsener og kommer ude fra verdensrummet.

— fortæl deres venner om UFO - NYT

Moderne overtro

Hr. Steffen Jacobsen omtaler i en artikel i Høj-skolebladet det foredrag H. C. Petersen, Flyvestation Skrydstrup, har holdt i forskellige foreninger om de flyvende tallerkener. I dette foredrag har han bl. a. hævdet, at „alle solsystemets planeter er beboet af levende væsener, der er sluttet sammen i et kosmisk råd. De er langt forud for beboerne på jorden hvad angår teknik og moral. De er venligt stemt overfor jorden, som de søger at værne mod den fare, vor uforsvarlige omgang med atomerne medfører.“

Jeg synes, skriver Steffen Jacobsen, det er tankevækkende, at en fremtrædende mand indenfor vort luftvåben rejser rundt og forkynder den slags for stuvende fulde huse, og det er betænkeligt, at han, som det fremgik af referatet, støtter sig på et foregivet indgående kendskab til specialundersøgelseskommissioner indenfor det amerikanske luftvåben; men det mest irriterende — og det farligste — er efter min mening, at pressen synes ifærd med at acceptere de synspunkter, han forfægter, som normalt stof.

Middelalderens overtro med jætter, bjergmænd, nisser, trolde m. m. har en senere tid for en stor del kunnet give en symbolsk tydning og indhold, så den nu nærmest fremtræder på en smuk poetisk måde i vor folkelige historie. Det turde være for optimistisk at tro, at den begyndende kosmiske overtro skulle kunne forlenes med samme forædling, så jeg tror, det er tid at prøve at klare begreberne, inden den griber alt for voldsomt om sig.

(Skive Folkeblad).

Jordiske eller ikke-jordiske UFO?

De i USA og Rusland efterbyggede flyvende tallerkener udvikler en stærk lugt, laver en enorm larm og opnår kun en begrænset hastighed. Der foreligger i tusindvis af beretninger om, at der findes UFO'er, som er lydløse, uden lugt og som flyver med over 30.000 km/t, hvilket er observeret ikke blot visuel, men også på radarskærm. Overvindelse af de uhyre afstande forklares med, at de flyvende tallerkener er omgivet af et eget luftthylster og af et eget tyngdefelt. Deres drivkraft er kosmiske stråler.

Nyt om Adamski

Der foreligger heller ikke til dette nummer afgørende nyt angående Adamskis besøg.

Sidste brev klarlagde de økonomiske forpligtelser, som de vil se ud for S.U.F.O.I.

Grupperne i de forskellige lande skal dele udgifterne vedrørende rejsen jorden rundt, billetten koster 3.515,44 dollar. Hertil kommer så udgifterne til rejserne mellem de enkelte lande og endelig de nationale udgifter.

For Danmarks vedkommende bliver udgiften til verdensomrejsen 308 dollar eller ca. 2.200 kr. Hertil kommer halvdelen af rejseudgifterne fra Holland til Danmark, og fra Danmark til England og endelig opholdet og rejserne indenfor landets grænse.

Udenlandske udgifter erlægges forud (er sendt).

Efter de sidste oplysninger ankommer Adamski den 29. maj og afrejser den 12. juni.

Nærmere enkeltheder vil blive bragt efterhånden, som de indløber.

George Adamski holder foredrag for den mexicanske regering.

Denne amerikanske selv lærde fortalte regeringens medlemmer følgende: Jeg traf og talte med en beboer fra Venus. Han tog mig med i sin flyvende talerken til et rumskib fra Venus og senere til et fra Saturn. Deres længde androg ca. 800 meter. Igenem årtusinder har de ikke ført krige. Jordens beboere er i udvikling langt tilbage for dem — som sammenligningsgrundlag kun i første klasse. På andre planeter findes ingen sygdomme. Planetarer er vegetariske. De frygter ikke døden, fordi de kender det højere og evige åndelige liv. De flyver ind i vor atmosfære for at beskytte naboplaneterne for strålingsfaren fra nukleare sprængninger og for at beskytte os fra den radioaktive infektion fra laboratorier og brintbomber.

De siger: Affaldsprodukterne fra atommilerne er akkurat lige så farlige som selve atomeksplosionerne. Den store mængde affaldsprodukter, som vi i betonkister sænker i havene, truer i høj grad vor planet.

Adamski har fået overdraget det hverv at underrette menneskeheden om rummenneskenes fredelige og hjælpsomme hensigter.

Efter en beretning fra Mexico-City blev UFO-forskeren George Adamski efter foredraget båret „i guldstol“ ud af foredragssalen. Efter denne dag virker Mexiko som den første stat officielt for oplysning om rumskibe og planet-mennesker.

Konklusion:

Planeterne i vort solsystem er beboet.

Vor jord bliver besøgt af ikke-jordiske fly.

Menneskeheden svæver i den største fare som følge af atom-eksperimenterne.

Planetar-mennesker bringer oplysning og hjælp.

Vor medhjælp er mulig; hver enkelts indsats er ubetinget nødvendig.

Var det en »tallerken«, der landede i Birkende?

En fantastisk oplevelse, som den præsenterer sig, efter at to fynske UFO-mænd har trevlet den op

Var det en „flyvende tallerken“, der landede på Fyn den morgen?

Sådan set kan det spørgsmål ikke direkte besvares, men nu kan De jo selv dømme, når De har læst denne beretning, som rent refererende fortæller, hvad de to fynske UFO-mænd, politiassistent *Roald Nørskov*, Hesselager, og lærer *Povl Krog*, Gudme, fik ud af en række undersøgelser, som begyndte oppe på Hindsholm, og som — i hvert fald indtil videre — sluttede i Birkende.

En notits i en avis.

Det hele begyndte med, at Roald Nørskov en morgen for et par måneder siden i Fyens Tidende læste en notits, der fra Kerteminde Avis citerede en oplevelse, et par mennesker havde haft på Hindsholm. Det var noget, som tydede i retning af en tallerken-landing.

Resultatet blev en større eftersøgning, som imidlertid for så vidt endte resultatløs, som de to, som skulle have set noget, viste sig at være et par københavnske feriegæster, som erklærede, at de ikke ønskede at give oplysninger om sagen.

Spørgsmålet er så blot, om andre på Hindsholm har set noget. Nørskov og Povl Krog fandt i hvert fald ingen.

Men de fik det ud af det, at en kollega til Nørskov henviste til politiassistent G. S. Andersen, Bullerup, med en bemærkning om, at han da vistnok havde haft noget mærkeligt til undersøgelse — og så blev UFO-efterforskningen henlagt til Bullerup.

Og her tog udviklingen fart. Fortalt ganske kort er hovedindholdet af de to mænds undersøgelser følgende — idet det lige skal indføjes, at UFO står for „Uidentificerede Flyvende Objekter“.

Hvad damen så —

Den 29. januar i år kom en dame på cykel på vej hjemmefra til sit arbejde på en gård mellem Birkende og Urup. Klokken var tyve minutter over syv,

og på den tid af året er det som bekendt mørkt på den tid af døgnet.

Et par hundrede meter før gdjr. Knud Pedersens ejendom, „Ålykkegården“, så hun en grønlig stjerne med et skarpt omrids højt oppe, men da hun havde kørt 30—40 meter, opdagede hun, at den dalede nedad med stærk fart, hvorefter den landede blødt ca. 150 meter foran hende, lidt inde på „Ålykkegården“s marker. Genstanden, som efter damens størrelsesopgivelser er beregnet til ca. 20 meter i diameter, var så stærkt lysende, at hun ikke kunne tåle at se på den. Lyset så i følge hendes udsagn ud som „meget meget stærk ild“ — men hun hørte på intet tidspunkt nogen som helst lyd.

Umiddelbart efter forsvandt lyset, alt blev mørkt — og damen blev, som hun selv udtrykker det, hundeangst. Spørgsmålet var for hende: Tør jeg køre forbi? Hun gjorde det og drejede umiddelbart efter af fra vejen ned på gården, hvor hun arbejdede.

Hun havde ingen særlig lyst til at drøfte sin oplevelse med nogen, men da hun hen på dagen skulle hjem igen, kørte hun alligevel ind på „Ålykkegården“ og fortalte gdjr. Knud Pedersen, „at der var kommen noget ned henne ved hans roekule“.

— Å, sådan noget sludder, svarede Knud Pedersen — og dermed var den diskussion afsluttet.

— og hvad karlen fandt.

Så gik der 3-4 uger, og så skulle karlen på „Ålykkegården“ ud for at så kunstgødning. Han bemærkede herunder tre mørke pletter i jorden „bag roekulen“, og da han kom hjem, fortalte han Knud Pedersen, at der måske alligevel var noget om det, konen havde fortalt, for sådan og sådan.

De to mænd gik derefter sammen ud på marken og kiggede på sagerne. Pletterne var elipseformede, 75 cm lange og 40 cm brede samt runde i enderne, som om en kugle var gledet lidt på jorden. Alle tre pletter viste samme „glideretning“, og de lå —

Politiaassistent Roald Nørskov med stenen, hvis »top« er smuldet bort efter meget stærk varmpåvirkning.

ifølge målinger, som Knud Pedersen og hans karl foretog — i hver sit hjørne i en ligesidet trekant, hvor siderne var 15 meter lange.

Politiaassistent Andersen, Bullerup, som blev tilkaldt, skrev en rapport, samlede en skotøjsæske fuld af sten, som tilsyneladende havde været udsat for ualmindelig stærk varmpåvirkning, og noget tjæragtigt forbrændt jord, som lå i en tykkelse på ca. 4 cm — samt nogle små krystaller, som dengang var omgivet af et gult lag, der siden er forsvunden og har efterladt nogle sorte krystaller, som spiller i det grønlig. Jorden er på det pågældende sted lys leret jord, og pletternes kanter står ganske tydelige.

Den første gisning gik i retning af, at det var en såkaldt »drone« — en foreløs flyvemaskine, som benyttes ved øvelser — som var styrtet ned. Men der var ingen rester af den.

Rapporten og æsken med de opsamlede ting blev sendt til Karup — og siden er der intet hørt til den og ingen ved i øjeblikket, hvor æskens indhold er blevet af. Det lykkedes Roald Nørskov og Povl Krog sammen med gdjr. Knud Pedersen at finde de to pletter igen, idet stedet er blevet skånsomt be-

handlet både i foråret og nu i høsttiden. Forresten er det først nu, der er begyndt at gro noget på de tre steder, hvor pletterne var. Det kendes også fra, hvis der brændes affald af i en have.

I en af pletterne blev der fundet en sten, som tydelig var forvitret efter stærk varmpåvirkning. Denne kunne Knud Pedersen huske, han havde set, da de første undersøgelser blev foretaget.

Da Nørskov og Krog kom hjem og gav sig til at bearbejde deres materiale og sammenholdt det med andre oplysninger, viste det sig, at samme morgen og på samme tidspunkt var en sådan »landing« blevet iagttaget af masser af mennesker over hele Fyn. Nogle har Nørskov afhørt. Deres oplysninger om retningen for nedslaget, som de har opgivet, passer nøje med den oven for omtalte dames oplysninger.

Det var for øvrigt den samme morgen, et stærkt lysende legeme blev iagttaget over store dele af Nordeuropa. Meteorologerne mente, det var et meteor, som styrtede i Vesterhavet, efter at det tilsyneladende var »eksploderet« over Fyn, og noget var sprængt ud fra den.

Og så siger Nørskov og Krog: — Var det i stedet et rumskib, som satte en flyvende tallerken af over Fyn, og var det den, der landede ved Birken?

Kun damen har set den. Den var væk, da det blev lyst. Et meteor daler ikke blidt ned til jorden. Alle oplysninger passer nøje sammen med tilsvarende fra andre steder i verden. Og de tre pletter er blevet set og målt og kunne påvises endnu først i denne måned, da Nørskov og Krog så dem.

De to er ikke i tvivl om, at det var en „tallerken“, som gik ned på marken, og at den var „sat af“ fra moderskibet.

Nu er spørgsmålet: Har andre set noget, som de hidtil har holdt skjult for ikke at „blive til grin“? Politiasistent Nørskov og lærer Krog vil meget gerne vide det og have lejlighed til at tale med de pågældende, hvis identitet ikke røbes så lidt som damens, der er nævnt ovenfor.

Op hvad mener DE så for øvrigt om denne beretnings indhold?

pavc.

Det skal bemærkes, at der i dagene efter, at artiklen var udsendt, kom adskillige meddelelser fra folk på Fyn, som havde set en genstand den pågældende morgen fare over Fyn fra syd mod nord. Hvis læsere af UFO-NYT skulle have set noget eller kender nogen, der har set noget i luften den 29. januar 1958 ved godt 7 tiden om morgenen, bedes man meddele det til UFO-FYN.

Litteratur

De unges forlag, København:

Donald E. Keyhoe: Flyvende tallerkner fra verdensrummet.

Desmond Leslie - George Adamski: Flyvende tallerkner er landet.

New Age Book Store, U.S. 41 north - P.O. Box 13, Palmetto, Florida, USA.

Angelucci, Orfeo: The secret of the saucer.

William Ferguson: My trip to Mars.

Fry, Dan: Steps to the stars.

Fry, Dan: Allan's message to men of earth.

Gibbons, Gavin: They rode in space ships.

Vejila - Verlag Wiesbaden - Schierstein.

Leslie / Adamski: Der Venusier und George Adamski.

Georg Adamski: Im Inneren der Raumschiffe.

OBS!

Adamski's og Fry's bøger, „Inside the space ships“ og „The white sands insident“, foreligger nu på svensk og kan bestilles hos: Snertinge, Rosenhøjvej 25, Helsingør.

„Inside the space ships“ vil efter alt at dømme også komme på dansk i begyndelsen af 1959 fra forlaget SUFOI, Præstegårdsvej 40, Vojens.

Den svejtsiske psykolog C. G. Jung erklærer til emnet „ukendte flyvende objekter“ (UFO), at alt tyder på, at disse objekter bliver styret af „menneskelige piloter“, og er blevet bygget af intelligente væsener. Beretninger om „flyvende tallerkener“ kan ikke ganske enkelt afvises som rygter. En rent psykologisk erklæring om fænomenet mangler. Efter C. G. Jung kan man af de indtil i dag offentliggjorte angivelser slutte, at de skiveformede fly ikke er i overensstemmelse med naturlovene, men meget mere ligesom er vægtløse. Efter den svejtsiske videnskabsmands mening viser maskinernes konstruktion en teknik, der er den menneskelige langt overlegen. Han foreholder de amerikanske luftstridskræfter, at de holder omfattende oplysninger tilbage, selv om de er i besiddelse af materialet. Luftvåbenet angiver, at de ikke vil fremkalde panik, mener C. G. Jung, men man får mistanke om, at det modsatte er tilfældet.

UFO-Nachrichten 25/1958).

Hemmelige undersøgelser beviser eksistensen af flyvende tallerkener. USA har endnu ikke forelagt offentligheden sine hemmelige rapporter om fl. tall. til trods for, at en gruppe amerikanske videnskabsmænd ofte har forlangt af præsidenten, at der skulle gives „officiel“ tallerkenrapport.

USA Air Force har som allerede tidligere nævnt i tusindvis af ekspertudtalelser fra flyveofficerer, militære og civile piloter, jetjager-ingeniører, divisionschefer ved luftvåbenet, marineaerologer, vejreksperter, radarfagfolk, ledende astronomer, militære fotografer, meteorologer, stats-civil- og militærpoliti, luft-jord- og søbevogtningspersonel og mange andre fagfolk.

Flyvende tallerkener er observeret over alle enkeltstater i USA, Californien, Texas, Kansas, Florida, Pennsylvanien, Alaska, Minnesota o.s.v. og over alle større byer: New York, Chicago, San Fransisco, Washington, Boston. I udlandet er de bl. a. observeret over Kanada, Grønland, Antarktis, Panama (kanal-zonen), Pasific, Japan, Korea, Australien, Sydafrika og Nord- Middel- og Sydeuropa, Danmark, Norge, Sverige, Sydamerika, Holland, Belgien, Frankrig, Spanien, mange steder i Afrika, Italien, Tyskland, Sveits, Østrig m. fl. Bl. a. en del lande bag jerntæppet.

UFO i Italien

Af ingeniør Ernst Crosley

Det er i juni måned 1952 i byen Antignano — en forstad til Livorno — beliggende ved den toskanske kystvej mod Rom. Vejen kaldes Via Aurelia.

Jeg sad med nogle venner på terrassen til mit hus, der ligger 32 km fra kysten. Vi sad og så ud over havet. Vest for Antignano ligger øen Gorgona. Lidt sydligere ligger Korsika.

Solen var netop gået ned; endnu var himlen lys. Pludselig så vi langt ude over havet en vedholdende blinken fra en skinnende, sølvagtig genstand. Genstanden bevægede sig med stor hastighed, snart stigende højt mod himlen for derefter at falde mod horisonten, for derefter atter at stige i en buet form bane mod himlen. Vi så dette mærkelige fænomen i nogen tid. Så kom endnu en lige så lys skinnende genstand. Flyvende tallerkener var pludselig vort enstemmige udråb. Begge UFO'er manøvrerede i længere tid ca. 60 km. fra vor standplads i utænkelig kæmpestore buer på himlen. Jeg ansatte afstanden 60 km i forhold til øen Korsika. Trods den klare himmel, var månen klart synlig, hvilket var et lykkeligt træk, fordi det satte mig i stand til senere at udregne UFO'ens hastighed. De af UFO'erne gennemføjne strækninger androg i lodret retning ca. 12 månediametre, i vandret retning ca. 15 månediametre. Da månediameteren andrager ca. 30 bueminutter, så var det let at udregne UFO'ernes hastigheder til mellem 16000 og 18000 km/t.

Omtrent en uge efter denne iagttagelse fortalte garagemester Signor Picchi i Via Vespucci mig, at han sidste nat kl. ca. 2 var vågnet. Han stod op for at ryge en cigaret. Idet han så ud gennem vinduet, mente han først at se fuldmånen. Han blev skrækslagen, da han i stedet for fuldmånen så en stor sølvskinnende skive på himlen. Skiven stod direkte over Ciano-monumentet. Næppe havde Signor Picchi røget sin cigaret, og belavet sig på igen at lægge sig i sin seng, da der til hans store overraskelse viste sig en mindre, men ligeså lysende skive lige over den store. Begge skiver stod fuldstændig stille lige over Ciano-monumentet. Nu blev han først rigtig interesseret. Han blev stående ved vinduet for at se, hvad der nu ville ske. Der skete dog intet. I mellemtiden havde han røget omtrent en pakke cigaret-

ter, og det begyndte nu at dæmre. Pludselig, ganske pludselig var begge skiver forsvundet, som om de havde opløst sig til INTET.

Der gik omtrent et år. Så kom den 17. juni 1953 med folkeopstanden i Østtyskland. I begyndelsen af juli måned kom til Antignano et ungt tysk ægtepar som flygtninge fra Magdeburg. De boede hos mig, og for at hjælpe dem over de netop overståede strabadser, kørte jeg dem en aften til Viareggio (lidt nord for Livorno) for at de kunne se strandlivet der. Omkring kl. 23 gik vi ind på Strandcafeen „Frapani“. Omkring kl. 23,45 gik vi atter ud for at begive os tilbage til Antignano. Vi stod lidt foran cafeen og betragtede menneskestrømmen, der gled forbi. Pludselig viste der sig en lysstråle på himlen. Lysstrålen bevægede sig hurtigt og blev stadig større — det var intet meteor — men et stort rumskib, der synes at styrte ned mod Viareggio. Målløse og som fastnaglede til stedet stod vi og så på dette syn. Rumskibet, hvis størrelse jeg slet ikke formåede at bedømme, synes at gå ned til ca. dobbelt hushøjde. Yderkappen på dette monstrum strålede i en metallisk søgrøn farve, som om den var malet i en fosforagtig farve. Der var vinduer langs rumskibets sider. Rumskibets indre lyste med et skarpt blåhvidt lys. I omtrent dobbelt hushøjde stod rumskibet pludselig stille i en skrå stilling — som stivnet i sin uhyggelige flyvning, hang i en brøkdæl af et sekund som fasttryllet på himlen, drejede sig mod højre, rullede lidt om sin længdeakse, rettede sig stejlt op, skød opad, omtrent samtidig gik lysene ud, og den uhyggelige fremtoning var forsvundet i dybet af den natlige himmel. Til trods for, at der måske var 5000 eller måske flere på strandpromenaden, tvivler jeg om, at mere end 12 til 15 mennesker har bemærket dette syn. For bedre at kunne overskue menneskemængden stillede vi os op på en mur ved cafeen. Vi kunne dog kun se to par, som stirrede op mod himlen i den retning, som rumskibet havde været synligt i. De øvrige på stranden havde åbenbart intet bemærket. Det er et slående eksempel på, hvor lidt menneskene betragter himlen. Deres blik og deres tanker er rettet mod jorden.

Den følgende dag, en fredag, kom Signor Ciardelli, en murermester fra Viareggio, på mit kontor til en konference. Så snart forretningerne var afgjort, spurgte jeg Signor Ciardelli, om han i aftes havde

set noget usædvanligt på himlen over Viareggio. „Oh ja,“ sagde han, „vi har set noget fra vort spise-stuevindue, og for bedre at kunne se det, gik vi ud på terrassen. „Han beskrev herefter rumskibet i alle detaljer, netop således som jeg havde set det. Kun på ét punkt stemte vi ikke overens: farven. Signor C. fastholdt, at rumskibet havde været rødt, mens jeg ligeså stejlt fastholdt farven: søgrøn. Så spurgte min sekretær, en datter af den højagtede Commadore Gomel di Socebran, Livorno, „På hvilket tidspunkt så De dette rumskib, Signor C?“ „Det var henimod kl. 21 vi så rumskibet i omtrent 10 minutter“. Vi havde set rumskibet omtrent kl. 23,45 — desværre kun i nogle sekunder. Da farven på rumskibets yderkappe kort før dets forsvinden vekslede fra søgrøn til det rødlige, mente jeg at kunne fastslå, at sådanne rumskibe, som vi havde set, efter for-godtbeholdende kunne ændre deres farve efter forhold, som er os ukendte.

Næste dag — lørdag — kørte jeg det unge ægtepar til Rom, for at deres papirer kunne bringes i orden. Søndag aften kørte vi tilbage mod Livorno. Kort før byen Grosseto ved floden Ombrone og omtrent midtvejs mellem Rom og Livorno foreslog jeg et kort hvil, hvorfor jeg kørte ind på en lille sidevej. Det unge ægtepar steg ud og gik frem og tilbage på vejen, mens jeg begyndte at åbne en fl. mineralvand. Pludselig råbte det unge ægtepar: „En ildkugle, hurtigt, hurtigt“. Jeg ville hurtigt springe ud, men kom i klemme ved rattet, og da jeg endelig kom ud, var ildkuglen borte. Jeg fik følgende forklaring. En karminrød lysende kugle, hvis størrelse de anslag på størrelse med en af de bekendte reklameballoner, var pludselig blevet synlig på himlen og fløj med jævn hastighed mod jorden. Omtrent nede ved jorden lyste kuglen op og var pludselig forsvundet lydløst. På grund af denne iagttagelse besluttede vi i nogen tid at blive på stedet for at se, om yderligere ville ske. Ca. 10 minutter senere viste der sig to lyst lysende fl. tall. kommende fra vest. Størrelsen syntes at være som et markstykke (en 25 øre) holdt ud i strakt arm. De lyste sølvhvidt mod den mørke nathimmel. De bevægede sig fra horisont til horisont med ikke særlig stor hastighed. Efter denne iagttagelse foreslog jeg, at vi skulle køre videre, da jeg pludselig så en ildkugle. Denne syntes at være for nedadgående i det område, som de to UFO'er kort forinden havde gen-

nemfløjet. Under hjemkørslen drøftede vi vore iagttagelser i de sidste dage, og hvorfor UFO'erne netop viste så stor interesse for netop denne kyststrækning. Vi mente, at årsagen muligt kunne være, at der i nærheden af Grosseto lå et kviksølvværk. Jeg mente, at den høje vægt af kviksølvmineralet var blevet konstateret af UFO'erne, hvad der kunne give dem anledning til en nærmere undersøgelse af kviksølvbjerget.

I øjeblikket har jeg følgende inddeling af min tid: Når jeg er færdig på kontoret, vender jeg hjem og går i seng ved 20-tiden. Ved midnatstide står jeg atter op for at gå tur med mine tre hunde. Disse ture varer gerne 1 til 1½ time. Således skete det også en aften.

Sluttes i næste nr.

SUFOI er i løbet af den sidste måned på opfordring trådt ind i et samarbejde med følgende lande:

Norge, Sverige, Tyskland, Holland, Sveits, Østrig, England, Canada, USA, Brasilien, Mexico, Australien, New Zealand, Syd-Afrika, Indien og Japan.

På grund af denne udvikling er udlægningen af SUFOI ændret fra „Syd-jydsk UFO-investigation“ til „Scandinavian UFO-investigation“.

INSIDE THE SPACE-SHIP

af G. Adamski

(Oversat fra UFO-Nachrichten)

Fortsat

Nogle bevægede sig op og ned, andre diagonalt, andre igen havde form af forskellige geometriske figurer. Meningen og forklaringen på dette blev ikke givet mig. Jeg tvivler på, om jeg overhovedet kunne have forstået en forklaring. Men jeg bemærkede, at mine ledsagere var meget opmærksomme på, hvad der skete.

Det var mit indtryk, at „instrumenterne“ registrerede, blandt andet, vores kurs, tilstedeværelsen af andre fartøjer i rummet, såvel som rummets og atmosfærens forhold og tilstand. —

Væggen, bag bænken hvor vi sad, synede massiv og glat, på et stykke omkring 10 fod, — selvom det på den anden side stod i modsætning til det faktum, at vi havde gjort vores entre gennem „døren“ der.

Dette stykke væg var også fyldt med kort, disse afveg ikke særligt fra dem, jeg allerede har beskrevet.

Førerens instrumentbord var ulig noget jeg kunne havde forestillet mig. Den bedste sammenligning med dette instrumentbord er et orgel. — Men i stedet for tangenter og instrumentalgreb, var der rækker af knapper. Små lysstråler lyste direkte på disse anbragt således, at hver lys dækkede fem knapper, så vidt jeg husker, var der seks rækker af disse knapper, hver række omkring seks fod lang.

Foran dette bord var pilotens sæde anbragt, stolen så ud som dem, vi andre sad på. Tæt ved siden af denne bæk, — bekvemt anbragt, så piloten let kunne bruge det, — var et besynderligt instrument anbragt, direkte forbundet til den central magnetiske pol.

Firkon bekræftede mit udtalte spørgsmål: „Ja, det er et periskop, omtrent magen til det, I bruger i jeres undervandsbåde.“

Som jeg iagttog de varierende lysglimt, hen over kortene og kurverne på væggen, — nu tiltagende, nu aftagende i intensitet, — stod det mig klart, hvorfor observationerne af disse skibe ofte lød på, at de skiftede farve under deres fart henover himmelen. Men der er mange andre medvirkende faktorer. Mange af de skiftende kulører og den glødende korona, som omgiver tallerkenerne er resultatet af forskellige styrker af energiudstråling ud i atmosfæren, en udstråling, som omslutter skibet helt. Dette kommer tæt på, hvad vi forstår ved ionisering.

Indeni fartøjet fandtes der ikke et eneste mørkt hjørne. Jeg kunne ikke finde ud af, hvor lyset kom fra. Det gennemtrængte hver eneste krog og hulhed med et behageligt lys. Der er ingen bestemt måde at beskrive dette lys på. Det var ikke hvidt, det var heller ikke blåt, det havde overhovedet ikke en bestemt farve, som jeg kan benævne. I stedet for så det ud til at have en farve, som var blandet af alle kulører, et stykke tid bildte jeg mig ind, at lyset havde en farve, men så var pludselig en anden fremherskende.

Jeg var så optaget af at prøve på at løse dette mysterium, — og på samme tid se og opsluge hver lille ting i dette forbløffende lille fartøj, — at jeg slet ikke havde opdaget, at vi allerede var lettet. Jeg kunne svagt mærke at fartøjet bevægede sig. Men der var intet at mærke til nogen enorm acceleration. Man mærkede heller ikke til skiftende tryk, som ville

være tilfældet i et af vore planer, hvis dette skulle bevæge sig op i denne højde, med blot den halve fart. Jeg havde ikke mærket noget stød, da vi slap kontakten med jorden. Jeg følte stor tryghed og behagelighed ved rejsen, man lærer at forstå hastigheden, som jorden har, på sin umærkelige rejse rundt om solen, — den roterer med en fart af atten en halv miles i sekundet.

Andre, som også har haft den oplevelse, at være passager i en tallerken, er også blevet slået af den samme følelse af bevægelse, — eller rettere totale mangel på fornemmelse af overhovedet at flyve. Men hvorom alt er, så mange ting stod præget i min bevidsthed, at det først var senere, efter at jeg var tilbage på jorden, jeg var i stand til at skille de enkelte ting ud, ved at gennemgå mine oplevelser i tanker.

Min opmærksomhed blev nu igen henledt på den store linse ved mine fødder, et aldeles forbløffende syn mødte mine øjne. Tilsyneladende strøg vi lige hen over tagryggene på en lille by, jeg kunne genkende ting, så sikkert, som var vi kun hundrede fod over jorden. Det blev forklaret mig, at i virkeligheden var vi godt 2 miles oppe, — og stadig stigende, men denne ganske enestående optiske opfindelse, havde så enormt forstørrende egenskaber, at en enkelt person kunne udvælges på jorden, — den store højde tiltrods — og studeres om ønsket, selv om skibet var så højt oppe, at det var ude af syne.

Den central magnetiske søjle, som går ned midt i skibet, fik jeg forklaret, har dobbelt formål, foruden at forsyne fartøjet med den meste kraft til flyvningen, virker den også som et kraftigt teleskop, med den ene ende pegende op gennem loftet, til at iagttage himmelen, — og den anden ende pegende ned gennem gulvet, så man kan studere landet under fartøjet. Billederne bliver optaget gennem søjlen, og fremkastet gennem denne til de to store linser i gulv og loft, som du kan se.

Jeg fik ikke forklaret, hvorvidt dette teleskop virkede elektrisk, magnetisk eller på anden måde, dets egenskaber kunne varieres efter behag, men jeg har ikke indtryk af, at det er et almindeligt optisk system, som vi kender det her på jorden.

Jeg kiggede op gennem den gennemsigtige kuppel. Ved mit hjem i bjergene havde stjernerne, i den klare luft, altid syntes så nære, at man kunne røre ved dem, men betragtet gennem denne loftlinse sy-

nede de, som var de lige over fartøjet. Medens jeg skiftevis iagtog det vidunderlige syn af himmelen over os, og de varierende billeder af jorden under os, blev jeg opmærksom på fire kabler, som tilsyneladende løb gennem gulvlinsen, (eller umiddelbart under den), samlende sig ved den centrale midtersøjle, hvorved de dannede et kors.

Martianeren bemærkede min skiftende interesse, og forklarede: „Tre af disse kabler leverer kraft fra den centralmagnetiske pol til de tre kugler under skibet, — som du har set — disse kugler bruger vi undertiden som landingsapparat. Kuglerne er hule. Selvom disse kugler kan bruges som nødlandingsanordninger, og under flyvningen trækkes op i skibet, — er deres vigtigste formål dog at opsamle den ligevægts elektricitet, som bliver sendt dem fra den magnetiske pol. Denne kraft er tilstede overalt i universet. Et af dets naturlige, men koncentrerede udslag ser man udfoldet som lyn“.

„Det fjerde kabel“, fortsatte han, „går fra den magnetiske pol, til to periskoplignende instrumenter. Det ene anbragt ved pilotens sæde, det andet bag ham, men tæt til kanten af centerlisten, som du kan se. Disse instrumenter er i virkeligheden en udvidelse af den optiske installation, og gør det muligt for piloten at iagttage alt, hvad der foregår, uden at han behøver at forlade sin plads. De kan kobles ind, eller afbrydes, som man vil, og iøvrigt indstilles efter ønske, så begge besætningsmedlemmer, (der er sædvanligvis kun to mand med et skib af denne størrelse), kan gøre brug af teleskopet uden at forstyrre hinanden“.

Alt maskineriet var under gulvet i denne afdeling, og under den fremstående kant, som tydeligt kan ses på fotografi nr. 1. Jeg besøgte ikke noget af maskineriet, men blev vist ind i et lille rum, der tjente både som forværelse til afdelingen med maskineriet, og som reparationsværksted, for reparationer som nødvendigt måtte laves. Her var der en ganske lille esse, og få indbyggede skabe, i hvilke, formoder jeg, nødvendigt værktøj og materialer blev opbevaret.

Det var, medens jeg stod og kiggede ind ad døren til dette lille rum, piloten sagde: „Vær klar til landing. Vi er nær vores moderskib“.

Jeg kunne næppe tro det. Tilsyneladende var det kun få minutter siden, vi entrede skibet.

For kun et øjeblik siden synede væggen, bag bænkene vi sad på, solid og hel. Nu begyndte en rund

åbning at komme til syne. Jeg betragtede i forbavelse, hvorledes denne åbning stadig blev større, nærmest som iris i et kamera. Kort efter var en døråbning, på omkring atten tommer synlig. Dette her forklarede, hvorfor jeg aldrig havde været i stand til at se tegn på nogen døråbning på mine fotografier af tallerkenerne. Ligesom døren, gennem hvilken vi var kommet ind, sluttede denne dørs dække så godt, at det var umuligt at stedfæste den, når den var lukket. Erindrende mine fotografier, sluttede jeg, at der måtte være fire døre på hver side, altså ialt otte.

„Det er rigtigt“, bekræftede Orthon, „og med et tryk på en knap kan vi åbne dem enkeltvis, eller alle på een gang, og naturligvis lukkes de på samme måde.“

Medens piloten overvågede den forestående landing, sagde Martianeren: „Dette vil blive meget interessant for dig at overvære“.

Med udsigten til virkelig at lande på et moderskib steg min forventning til det ubeskrivelige. Jeg kæmpede for at bevare fatningen. Mine tanker kredsedde om spørgsmål som, hvor ventede moderskibet, og på hvilken måde ville landingen ske.

Orthon besvarede omgående begge de uudtalte spørgsmål. „Dette er det samme store skib, som overvågede dig og dit selskab ved vort første møde i ørkenen sidste år. Det har ventet til stadighed heroppe, og er i dette øjeblik omkring fyrrer tusinde fod over jeres jord. Vær opmærksom, og du vil se, hvorledes disse små skibe lander, og bliver taget ombord i moderskibet“.

Tryllebundet stirrede jeg ud gennem døråbningen. Der, nedenunder os, kunne jeg skimte en gigantisk sort skygge, som ikke bevægede sig. Da vi kom nærmere, syntes dens umådelige udstrækning at række så langt, at dens ender omtrent var ude af syne, og jeg kunne se dens enorme udvendige side krumme sig nedad. Langsomt, meget langsomt, drev vi nærmere, indtil vi var næsten på højde med den store landingsplads. Jeg var ikke overrasket, da mine ledsagere fortalte mig, at moderskibet var et hundrede og halvtreds fod i diameter, og tæt ved to tusinde fod i længde.

Synet af dette gigantiske moderskib, som hang der i stratosfæren, uden bevægelse, vil aldrig blive udsløttet af min erindring.

Fortsættes.